

ikke er enig med sin nabokommune, som har lagt en plan, jamen så kan man jo gøre indsigelse mod de her handleplaner. Det kan miljøministeren jo også gøre. Derfor har man jo faktisk fået godt hånd i hanke med, hvad det er, der skal ske på det her område, så man behøver jo ikke være sortseer eller være så nervøs. Vi ser, at nogle af de andre partier, f.eks. Socialdemokratiet, som ikke vil være med på det her område, ligesom vil male det op til en ren skræmmekampagne.

Det er jo vigtigt også at forholde sig til, at man egentlig i dag har de her indvindingstilladelser delt mellem kommunalbestyrelsen og amtsrådet. Altså, hvad er egentlig det nye i det? Det er, at man lægger det ud til kommunerne. Man forenkler systemet. Jamen er det ikke meningen med hele kommunalreformen at få en forenkling også for den enkelte borger, sådan at når han har et problem, så ved han, hvor han skal henvende sig? Han bliver altså ikke den berømte kastebold i systemet. Det kan jeg så forstå er det Socialdemokratiet gerne vil lægge op til, og at det sådan set er fuldstændig ligeglad med at løse opgaven. Men der synes jeg bare, at man går over stregen.

Lad os nu få nogle reelle ting på bordet, og dem har vi fra Dansk Folkepartis side forhandlet os frem til sammen med regeringen. Ærgerligt, at Socialdemokratiet ikke kan være med her, men det er jo deres valg.

Som Dansk Folkeparti ser det, så spiller vi i hvert fald ikke hasard med vandforsyningen. Vi vil være garanter for, at vi også har et godt og sikkert drikkevand til borgerne også i de kommende årtier. Det er ikke noget, man skal spille hasard med, og derfor er det vigtigt, at vi har nogle gode vandforsyningsplaner. Det er godt, at man kan gøre indsigelse, hvis man mener, at der sker noget, der ikke skulle ske.

Vi er meget fortrøstringsfulde med hensyn til det resultat, der ligger her, og vi mener også, at det er godt, at ministeren kan tilbagekalde de indvindingstilladelser, hvis der skulle vise sig at være en kommune, som har gjort noget, den ikke skulle.

Som vi ser det, er det her en forbedring af miljøet, og den hilser vi velkommen.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Nu skal man så høre af en, om man vil, mere og mere højstemt hr. Dohrmann, at det var vores valg, at vi ikke ville være med. Jeg vil gerne endnu en gang – gentagelse er jo lærdommens mo-

der, siger man – over for hr. Jørn Dohrmann påpege, at allerede den 12. maj oversendte Socialdemokratiet sammen med De Radikale og SF et notat om vores standpunkter til det her, og der indgik også andre ting end regioner, men der var absolut ingen, ingen bevægelse fra regeringen eller dens støtteparti.

Hvordan kan hr. Jørn Dohrmann argumentere med en forenkling, når eksempelvis opgaverne for de 3, 4 amter, der er på Sjælland, overgår til 44 kommuner? Hvordan kan hr. Jørn Dohrmann argumentere med en forenkling, når de i Limfjordsområdet går fra 3 amter til 17 kommuner?

Jeg tror kun, det er i Dansk Folkepartis univers, man kan se forenklinger der. Alle andre kan altså ikke.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Uanset hvordan man vender og drejer det, må vi jo bare konstatere, at de her opgaver skal udføres. Hvad enten det er amtsrådspolitikere eller kommunalpolitikere, nytter det ikke noget bare at male et skræmmebillede op, komme med en masse sort snak og så tro, at regeringen og Dansk Folkeparti bare bider på krogen.

Kl. 18.00

Nej, sandheden er jo, at når man kommer med ultimative krav til de forhandlinger og først kommer i sidste øjeblik og siger, at nu vil man gerne med ved bordet, så må man også vise, at man vil forhandle og ikke bare møde op og sige, at man har den her seddel, og den ønsker man bare skal gennemføres.

Altså, sådan fungerer det ikke, og derfor må vi erkende, at vi ikke kunne nå til enighed på vandområdet. Ærgerligt nok, at Socialdemokratiet ikke ville være med til noget, men det er jo altså deres valg, vi kan jo ikke hjælpe dem til det.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Til hr. Jørn Dohrmann: Jeg tror, at de eneste, der mødte frem med ultimative krav til de forhandlinger, var Dansk Folkeparti, og de ultimative krav var, at uanset hvad vi andre kom med, så skulle vi ikke med. Det er det, det dybest set drejer sig om.

Men jeg stillede sådan set det spørgsmål, om hr. Jørn Dohrmann ikke godt over for den undrende offentlighed og et undrende Folketing kan forklare, hvori forenklingen består, når